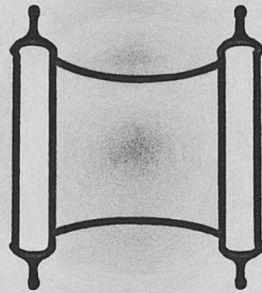

בס"ד

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Devarim
ציון במשפט

Dedicated To:

Anonymous

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה

Introduction

This profound discourse by the Alter Rebbe (Rabbi Schneur Zalman of Liadi, 1745–1812), founder of Chabad Chassidus and author of the *Tanya* and *Shulchan Aruch HaRav*, explores the deeper meaning of the verse “ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה” — “Zion shall be redeemed through justice, and her captives through righteousness” (Yeshayahu 1:27). Delivered in a classic meditative Chabad style, the maamar delves into the levels of inner divine service, the exile and redemption of the G-dly soul within the animal soul, and the transformative power of Torah and mitzvos. It traverses deep kabbalistic concepts — including *pnimiyus halev*, *sovev* and *memalei kol almin*, *berachah*, and *Zion* as the spark of pure divine connection — to illuminate the path of spiritual return and transformation.

(א)

"Zion will be redeemed through justice, and her captives through righteousness." (See Midrash Rabbah on Mishpatim ch. 30, and on Parshas Eikev regarding “and He will guard the kindness...”) Behold, it is written: “And these words which I command you today,” meaning that each day they should be in your eyes as if new. But how can one come to such a state, that the words of Torah are truly as new each day? This can be understood by first prefacing the reason for the descent of souls from above—souls that previously existed in a higher realm.

And the “bird” [mentioned in creation] is Michael, etc. But the souls that were drawn from the level of Divine thought preceded the six days of creation. As our Sages said (Bereishis Rabbah 1:4): “With whom did He consult? With the souls of the righteous.” And not only the righteous—but as it is written: “And your people are all righteous.” The descent of the soul into a body is for the sake of ascent.

To understand the meaning of this ascent—since they already “ascended in thought”—we can explain based on the prayer “My G-d, the soul You have given me is pure,” which appears at the beginning of daily prayer, even before the blessing of “Asher Yatzar,” as stated in Berachos 60b: “When one awakens from sleep he says: ‘My G-d, the soul...’” The phrase “is pure” refers to the level of *Tahiru Ila’ah* (Supernal Purity).

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. (ע' רבות משפטים פ"ל ובפ' עקב גבי ושמר כו' הקסד) הנה כתיב והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום, פירוש קאי על כל יום, כי בכל יום יהיו בעיניך פחדשים. אבל איך יבוא לנה שיהיה כן? ויובן בהקדים כי הנה תכלית ירידת הנשמות מלמעלה שהיו שם מקודם שי"ב, כי המלאכים שנתהוו במעשה בראשית ברוח פיו ותברך י"א בשני י"א בהמישי, ועוף יעופף כו'

ועוף זה מיכאל כו'. אבל הנשמות שנמשכו מבחינת מושבה היו קודם שי"ב, וכמ"ר במי נמלה בנשמותיהן של צדיקים. ולא צדיקים לבד, אלא כדכתיב ועמך כלם צדיקים. וירידתו בגוף הוא צרך עליה.

ולהבין ענין העליה מאחר שגם בלא הכי עלו במחשבה, הנה יש לומר פירוש נשמה שנתת בי טהורה היא כו', והוא תחלת התפלה גם קדם לאשר יצר, כמ"ש בגמרא פ' בתרא דברכות ד"ס ע"ב, כי מתעציר משנתיה ואמר אלהי נשמה שנתת בי טהורה היא כו'

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

And afterwards we say: “You created it,” which refers to beriah—creation yesh me’ayin, something from nothing. “You breathed it into me”—this refers to the soul’s inner investment into the body to give it life. “You preserve it within me”—this preservation is a surrounding influence (makif) similar to how the Infinite Light (Ohr Ein Sof) includes both Sovev Kol Almin and Memalei Kol Almin.

Similarly, the light of the Infinite One (Ein Sof) surrounds all worlds (sovev) and fills all worlds (memalei), not in the sense that sovev is above and distant, but that in every place it also fills from within, like vitality that becomes clothed within the created being. And sovev also hovers above in the form of preservation—preventing the life-force from ceasing and departing. (See also the explanation on the verse “You have captivated my heart, my sister...” [Shir HaShirim 4:9].)

And behold: “As long as the soul is within me, I offer thanks...” — for each individual is able to give thanks to Hashem. But afterward, one says “Blessed are You, Hashem,” which is a higher level than gratitude. To understand this — what is gratitude (*hoda’ah*)? For example, “The sages admit to Rabbi Meir,” meaning they first disagreed, and then conceded. How can such a formulation be used toward Him, may He be blessed?

The answer: Since we who dwell below say that creation is something-from-nothing — that the heavens and earth and all we see are tangible “existents,” and what is above is “nothing” (*ayin*). But from His perspective, the opposite is true: before Him, all is reckoned as nothing — *kulah kamei k’lo chashiv* (Daniel 4:32), and the lower something is, the more it is nothing and null. He alone is the true existence (*yesh amiti*).

פירוש טהורה היא מבחינת טהירו עילאה, ואח"כ אתה בראתה, פירוש בריאה הינו יש מאין, עד נפחתה בי – התלבשות הנשמה בתוכיות הגוף להחיותו. ואתה משמרה שלא תצא מן הגוף, והוא בבחינת מקיף.

וכך אור אין סוף ברוך-הוא סובב כל עלמין וממלא כל עלמין. ולא שהסובב מלמעלה רק שבכל אתרא ופינה הוא ממלא, כהתלבשות החיות בנברא, וסובב מלמעלה בבחינת שמירה שלא יפסק החיות ויצא כו'. ועין מה שכתוב בביאור על פסוק לבבתי אחותי.

והנה כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני שכל אחד ואחד יכול להודות לה, אבל אח"כ צריך לומר ברוך אתה ה', והוא מדרגה גבוהה יותר מבחינת ההודאה. ולהבין זה ומהו הודאה – פי מודים תכמים לרבי מאיר, לפי שמחולקים תחלה. ואיך? שיהיה לומר כן נגדו יתברך?

אבל כי אנחנו שוכני מטה אומרים שהבריאה הוא יש מאין, ששמים וארץ ושמי השמים דבר היש הנראה לעינינו, ומה שלמעלה הוא האין. אבל אצלו יתברך הוא בהפך מן מה שנראה לעינינו, כי בלא קמיה בלא ממש חשיב, וכל מה שלמטה הוא יותר בלא וכאין, והוא יתברך הוא היש האמיתי. (ועין מה שכתוב מזה בד"ה בפעם שהקדמנו.) (ישיראל נעשה וסד"ה כי תשמע בקול)

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

This is the meaning of *Modim anachnu* — “we give thanks” — namely that we acknowledge that truth is as it is in His knowledge. Every Jew possesses this quality of *hoda'ah*, but still, gratitude is from afar — meaning that the individual is not actually close to what he is acknowledging, but only connects through faith, which is a crown and surrounds (i.e., *makif*).

Therefore, even a thief, at the moment of breaking into a home (*afum macharta*), calls upon G-d's mercy — “*Rachmana kari*” — showing that he believes in the Master's power, etc. But *berachah* (blessing) is something revealed. Like Yishmael saying, “Bless me,” or the verse “Blessed is Hashem from the hidden world to the revealed world,” meaning a flow from the concealed realm (*alma d'is'kasya*) to the revealed (*alma d'isgalia*).

And this is accomplished through: “And these words that I command you today...” — that through mitzvos and Torah, one draws revelation into the soul. (As it is stated in *Sifrei*: “Through this, you recognize the One who spoke and brought the world into being.” And see the discourse *Veyadata hayom* on “the righteous shall live by his faith.”)

First one must reach “And you shall love...” — for through that, afterward in Shemoneh Esrei, come the *berachos* and flows of “Blessed are You...” That is, between the state of *hoda'ah* (thanks) and *berachah* (blessing), there must be *ahavah* (love).

(See also regarding *berachah* in the discourse *Re'eh anochi nosein lifneichem hayom berachah*, which is the level of *re'iyah* (sight), the level of *bitul* (self-nullification) etc. Also see the discourse *Bayom hashmini atzeres* on the topic of coming from the level of bowing (*keri'ah*) to the level of prostration (*hishtachavayah*) — which represents *bitul* — and this is the level of Shemoneh Esrei, as explained in the discourse *Hashamayim kis'i*. Therefore, the intermediary between them is the level of *ahavah*.)

ועל זה אנו אומרים מודים אנחנו, שאנו מודים שהאמת הוא כמו שהוא בידעו ותבירו. וכל אחד ואחד מישראל יש בו בחינת הודאה זו. אבל על כל פנים, ההודאה היא מרחוק — דהינו שבעצמו אינו אצל וסמוך לזה שמודה, אלא בבחינת אמונה, שהיא בחינת עטרה ומקור.

ולכן גנבא אפום מתרתא רחמנא קרי, הרי שמאמין ביכלת רבונו של עולם כו'. אבל ברכה היא גילוי. וכמו: שמעאל בני ברכני, וכך ברוך ה' מן העולם ועד העולם כו' — שנמשך מן עולם דאתבסיא עד עולם דאתגליא.

והינו עלידי והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום כו' — שעלידי מצות ותורה ממשיכים גילוי בפנש. (וכמו שכתוב בספרי: שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם. ועין מה שכתוב ב"ד"ה וידעת היום בענין באמונתו יתיה.)

ומתחלה צריך לומר ואהבת כו', שעלידי זה אח"כ בשמונה עשרה — ברכות והמשכות ברוך אתה כו'. הינו שבין בחינת הודאה לבחינת ברכה, הוא בחינת אהבה כו'.

ועין מה שכתוב בענין ברכה ב"ד"ה ראה אנכי) נותן לפניכם היום ברכה, שהוא בחינת ראיה, בחינת ביטול כו' ע"ש. ועין מה שכתוב ב"ד"ה ביום השמיני עצרת בענין לבוא מבחינת פריעה לבחינת השתחוואה, והשתחוואה הוא בחינת ביטול, והוא בחינת שמונה עשרה, כמו שכתוב סד"ה השמים (כסאי. ולכן הממוצע ביניהם הוא בחינת אהבה).

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה ושייה בצדקה

And behold, in order to reach the level of “And you shall love,” it is through contemplation on “Shema Yisrael” and on “Baruch Shem Kevod...” The explanation is as follows: Creation is *yesh mei'ayin* (something from nothing), as expressed in “Baruch Shem Kevod Malchuso,” meaning that His kingship—by which He is called “King over them”—is not His Essence, but rather the force that gives life to all the upper worlds.

“And Your rulership” refers to a level *below* kingship—He rules over them against their will, not with their consent. This is an external aspect of His attribute of Kingship, and it exists in every generation. For there are generations of wicked people, like the generation of the Flood, who did not accept His Kingship willingly—and still, they received abundant life-force from this level of “And Your rulership...”

Behold, all the worlds—both upper realms and lower—Gan Eden haTachton (the Lower Garden of Eden), which offers a wondrous delight far exceeding this world (as our Sages said: “Better to be judged...” etc.), and Gan Eden haElyon (the Higher Garden of Eden), and yet higher levels without end—were all created from this attribute of His Kingship.

And that is why creation is called *yesh mei'ayin*—for the existence of the created beings comes from a level that is like *ayin* (nothingness) and total nullity. It is only a glimmer and radiance from Him, from His attribute of Kingship.

(See Parshas Re'eh on the verse “Acharei...”), and even this does not clothe itself inwardly within them—it only hovers over them from above as a surrounding light (*makif*). (See Parshas Balak on the verse “Mi manah...”), like the analogy of a king whose name is merely called upon them.

But all this is only in the framework of the orderly chain of worlds (*seder hishtalshehus*). In this world, however, through teshuvah and good deeds, one can draw down a revelation of the Divine Essence Itself—blessed is He.

והנה כדי שיבוא לבחינת ואהבת הוא על-ידי התבוננות שמע ישראל ובשכמל"ו. פירוש: כי הנה הבריאה היא יש מאין, פירוש כמ"ש בשכמל"ו שבחינת מלכותו, מה שנקרא מלך עליהם – שאינו בחינת עצמותו – הוא המכה כל עולמות עליונים.

וממשלתו הוא למטה מבחינת המלוכה, שהוא מושל בעל כרחו, שלא בטובתו, והוא היצוניות מדת מלכותו יתברך, הוא בכל דור ודור – שיש דורות שהיו רשעים, כמו דור המבול כו' שלא קבלו עול מלכותו ברצון, ואף-על-פי-כן נמשך להם חיות רב מבחינת ממשלתו כו'.

והנה כל העולמות – עליונים, גרעין תחתון שהוא תענוג נפלא מעולם הזה, עד שאמרו רז"ל מוטב דלדינוי כו', וגרעין עליון, ויש עוד עליות לאין קץ – כלם נהנו רק מבחינת מלכותו יתברך.

ולכן נקראת הבריאה יש מאין, כי התהוות הנבראים היא מבחינה שהיא כאין ואפס, שאינה רק בחינת זיו והארה ממנו יתברך, והיא בחינת ומדת מלכותו יתברך.

ועין בפרשת ראה על-פסוק אחרי, וגם זו אינה מתלבשת בתכונותם, רק עומדת עליהם מלמעלה בבחינת מקיף. (עין בפרשת בלק על-פסוק מי מנה), וכמשל מלך אשר שמו נקרא עליהם.

אבל הנה כל זה הוא מצד סדר השתלשלות והתהוות העולמות העליונים. אבל בעולם הזה, על-ידי תשובה ומעשים טובים, יכול להמשיך גילוי עצמות אור-אין-סוף ברוך-הוא ממש.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

And furthermore, he should take to heart that in the World to Come one can only ascend gradually: from the slingshot of the soul (*Kaf HaKelah*), to Gehinom, to the lower Gan Eden, to the River of Fire (*Nahar Dinur*), to the upper Gan Eden, etc., each step in accord with one's merit and order, since that world is of the *Memalei Kol Almin* category.

ועוד זאת ישים אל לבו, שבעולם הבא – אי־אפשר לעלות רק בהדרגה: כף הקלע, וגיהנום, גן־עדן תחתון, נהר דינור, גן־עדן עליון כו', במשפט הראוי – לפי שהוא מבחינת ממלא.

But in this world, one can shift from one extreme to the other in an instant, even immediately. So much so, that if one betroths a woman on the condition that he is a completely righteous man—even if he is in fact completely wicked—she is betrothed, because perhaps he had a thought of teshuvah in that moment.

אבל בעולם הזה יכול להשתנות מן הקצה אל הקצה – מידי, כרגע. עד שלדינא – המקדש את האשה על מנת שהוא צדיק גמור, מקודשת – אפלו הוא רשע גמור, שמא הרהר תשובה כו'.

And this is because the light of *Sovev Kol Almin* shines here. For this reason, our Sages said: “Better one hour of teshuvah and good deeds in this world...” — meaning above the World to Come, which is called “Kol” (all). (See the discourse *Menoras Zahav*.)

והיינו מפני שיש הארת הסובב. ומטעם זה אמרו רז"ל: יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה כו' – שהוא למעלה מעולם הבא, (הנקרא כל. עין מה שכתוב בד"ה מנורת זהב).

Therefore, “And you shall love [Hashem] with all your soul” means with mesirus nefesh (self-sacrifice), and not merely the giving over of the body. The ultimate goal is to draw the Infinite Light (Ein Sof), which is *sovev kol almin* (surrounding all worlds), downward — and this is accomplished through Torah and mitzvos.

ולכן ואהבת בכל נפשך במסירת נפש, ולא מסירת הגוף בלבד. והתכלית – להמשיך אור־אין־סוף פרוץ־הוא הסובב – למטה, והיינו על־ידי תורה ומצוות.

This is the meaning of the verse: “And these words which I [Anochi] command you...” — the word “Anochi” refers to His very Essence (atzmus), may He be blessed. “Command you” (*metzavecha*) is an expression of connection — that it comes not from His name or glory or Kingship, but from His very Self.

וזהו והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה – מי אנכי – עצמותו יתברך מצוה, לשון התקשרות, ולא מבחינת שם, כבוד מלכותו יתברך.

“Today” specifically — and not “tomorrow” in the World to Come, which is only to receive reward for mitzvos. And when one reflects on this, the mitzvos will truly be “as new in your eyes each day,” for today, in this world, one can draw down the Essence of the Divine — which is not the case “tomorrow” in the World to Come.

היום דוקא – ולא למחר בעולם הבא, שאינו רק לקבל שכרם. ובהתבוננו בזה – בכל יום יהיו בעיניך כחדשים ממש, כיון שהיום בעולם הזה הוא שכול להמשיך מבחינת עצמותו ומהותו יתברך, משאין כן למחר בעולם הבא כו'.

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה ושיבה בצדקה

(See Parshas Pinchas on the verse *Tzav es...*) This is why mitzvos are called the 248 limbs — because they are 248 channels of life drawn from the Supreme Will. Like the analogy of a limb with a sinew from the brain, which transmits the will to move as desired.

And this is the meaning of “And you shall love Hashem your G-d” — to cause a revelation of G-dliness in the two chambers of your heart: the left chamber, bitterness over being sunken in worldly matters and distant from Hashem; and the right chamber, joy in the mitzvah — “Yisrael will rejoice in his Maker,” meaning the mitzvos as they become clothed in physical action.

(See Tanya, end of Chapter 34.) And the more intense the bitterness over lack of connection, the greater will be the joy afterward — from the revelation of the Infinite Light (Ein Sof) that is drawn through the mitzvos.

(See also the discourses on *Asri LaGefen*, *Behaalosecha*, and *Menoras Zahav* mentioned earlier.) And even though the revelation is not yet manifest now — in the future, it will be revealed. As it is written: “He sows righteousness and causes salvations to sprout.”

And the “salvation of Hashem” shines with 370 lights, and this is like a person who has a box full of precious stones and gems — he rejoices greatly over them even though he does not see them, for they are hidden in the box.

(ג)

However, all this is the way things *should* be. But when it is not so — and the bitterness one feels is over matters of this world, such as the lack of children, life, or sustenance, and likewise, the joy is from material success — then this is a state of exile of the Divine spark within the animal soul. Like “a lamb before its shearers,” etc. (See above on the verse *Eileh Masei*).

וענין בפרשת פינחס על פסוק צו את כו'. ולכן נקראו המצוות רמ"ח אברים — רמ"ח המשכות החיות מהרצון העליון, כמו משל האבר שיש בו גיד מן המוח, שמתלבש בו הרצון להטותו כפי שרוצה כו'.

וזהו ואהבת — להיות ה' אלקיך — גילוי אלקות בשני חללי לבד: חלל השמאלי — מרירות על שהוא משוקע בעניני עולם הזה ורחוקו מה'; וחלל הימיני — שמחה של מצוה כו', ישמח ישראל בעושי — הן המצוות שנתלבשו בעשיה.

וענין בספר של בינונים סוף פרק ל"ד. וכל שמהנה המרירות יותר מהעדר — אז יהיה אח"כ יתרון השמחה מהגילוי אור אין-סוף שעל-ידי המצוות.

וענין בד"ה אסרי לגפן, ובד"ה בהעלתה, ובד"ה מנורת זקב הנ"ל. ואף שאין הגילוי עתה — לעתיד יהיה הגילוי. וזהו זרע צדקות מצמיח ישועות.

וישע ה' — שעה נהורין. והינינו כמו אדם שיש לו תבה מלאה אבנים טובות ומרגליות — ששמח מאד בהם, אף שאינו רואה אותם, כי הם סגורים בתבה.

אבל כל זה הוא כפי שצריך להיות, אבל כשאנו כן, והמרירות היא מעניני עולם הזה — בהעדרו בבני חיי ומזוני — וכן השמחה היא משלימותו בהם — וזהו בחינת גלות הניצוץ האלהי בתוך נפש הבהמית, כרחל לפני גזויה כו'. (ע' לעיל על פסוק אלה מסעי.)

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה

And about this it is written: “Zion shall be redeemed with justice” — *Zion* is a term that means “sign” (*siman*), as in the phrase *Ana simana....* This refers to the innermost point of the heart and to the natural love and hidden inner love that lies in the heart of every Jew. (See the discourse on *Ki Seitzei* and on *Roni v'simchi bas Tzion.*)

And even this [inner love] is in exile — and “shall be redeemed with justice,” meaning: through *halachah*, as the Targum renders the verse “as at the first,” meaning “as the first law” (*halachta kadma'isa*). That is, as our Sages said: The exiles are only gathered through the merit of Mishnayos, as it is said: “Even if they give them among the nations...” — for Torah is light. (See discourse on *Ve'eileh haMishpatim* about presenting the laws *before them*, meaning to their inner essence.)

“And her captives with righteousness” — meaning the two chambers of the heart, which are truly captive. For the bitterness, which should be over distance from Hashem, is — on the contrary — over worldly lack. And the joy, which should come from mitzvos, is instead from worldly desires. These are truly in captivity.

This is unlike the level of Zion, which has no counterpart in the side of unholiness. (See the discourse on *Chaklili.*) And *they* — meaning the two chambers — shall be redeemed with *tzedakah* — through compassion for the poor, and measure for measure: “Have compassion on us and place in our hearts understanding...”

And see in *Iggeres HaKodesh* on the verse “He who sows righteousness...” and on the verse “And the act of *tzedakah* shall be peace.” Now, regarding the level of Zion it is written: “For there Hashem commanded the blessing” (*Tehillim* 133), and as written in the *Idra Zuta* (*RaTzV* 2 and *RaTzG* end), and in *Parshas Tzav* (31a) — from here we see that the level and degree of *berachah* mentioned above, which is the innermost point of the heart and beyond the level of love, this is the level of Zion.

ועל זה כתיב ציון במשפט תפדה – ציון לשון סימן – אָנָּא סימנא כו' – והיינו בחינת פנימיות הלב ואהבה הטבעיות ואהבה פנימיות המסותרת בלב איש ישראל. (ועין בד"ה כי תצא ועל פסוק רני ושמחי בת ציון כו')

וגם היא בגלות. ותפדה במשפט – היינו הלכות, פתרגומו על פסוק במשפט הראשון – כהלקתה קדמואיתא. והיינו כמו שאמרו רז"ל: אין הגליות מתכנסות אלא בזכות המשניות, שנאמר גם כי יתנו בגוים כו' – כי התורה אור. (ועין על פסוק ואלה המשפטים כו' – לפנייהם – לבחינת פנימיותם כו' ע"ש)

ושביה – ב' חללי הלב, שהם שבויים ממש. כי המרייות שהיתה ראויה להיות על ריחוקו מה' – עתה נהפוך הוא על חסרוננו עניני העולם הזה. וכן השמחה שהיתה ראויה להיות מן המצות – היא מתאוות העולם הזה. והרי זה כשבויים ממש

מה שאין כן בבחינת ציון, שאין בה בחינה זו בלעצמת זה. (ועין על פסוק חכלילי.) והמה יפדו בצדקה – רחמים על העני – ומדה כנגד מדה: רחם עלינו ותן בלבנו בינה והשפל לשמע ללמוד כו'

ועין באגרת הקדש על פסוק זורע צדקות, ועל פסוק והיה מעשה הצדקה שלום. והנה בבחינת ציון כתיב כי שם צוה ה' את הברכה (בתהלים סימן קל"ג), וכמו שכתוב באדר"ו (דר"צ"ו ב' ודר"צ"ג סע"ב), ובפרשת צו (דל"א א') – הרי שבחינת ומדרגת ברכה הנ"ל, והוא פנימית הלב. שלמעלה מבחינת אהבה – זהו בחינת ציון

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה

And see what is written about *pnimiyus halev* in the discourse *Bayom Hashmini Shelach* on the verse “You hemmed me in before and after” (Tehillim 139:5), and see in the explanation on the verse “Achat hi yonasi” regarding “b’chol me’odecha.” So too, the Arizal explains (as brought in *Zohar HaRaki’a* 122a) that the level of Zion corresponds to “From the depths I called You, Hashem” (Tehillim 130:1). His words are also brought in *Siddur Im Dach* sec. 156.

And see in the discourse *Libavtani* on the word “Baruch,” which has two interpretations. These two interpretations correspond to *baruch* and *berachah*. Now, Torah emerges from Chochmah — that is the level of *baruch*. Therefore, *Zion*, which is the level of *berachah*, is “redeemed through justice,” meaning through the laws of Torah.

And see the discourse *Roni V’simchi* on the phrase about Yosef: “And they called out before him: Avrech” — which is also a level of *baruch* and *berachah*. It is explained in *Likkutei Torah* on Parshas Vayeitzei that “Zion” and “Yosef” have the same gematria.

And see in Parshas Beshalach (55b) on the verse “When Hashem returns Zion,” and the commentary of the Ramaz there. Also see Parshas Bamidbar (118a) on the verse “May Hashem bless you from Zion.”

As for the concept “and her captives with righteousness,” it may be explained based on what is written in the discourse *V’samti Kadkod* on the verse “And righteousness shall uplift a nation,” and on the discourse *Ve’atah Yigdal Na Koach* on the verse “Through kindness and truth sin is atoned,” and also what is explained in the discourse *Vaya’as David Shem* in *Iggeres HaKodesh*, and in the discourse *Mi Manah* regarding the superiority of the drawing down of Divine energy through Torah study.

And from this, one can also understand the matter of “Zion shall be redeemed with justice” — *precisely* through Torah study. “And her captives with tzedakah” — see there. Also see what is written in the discourse *Mah Tov* regarding “the third answer” which is through Torah.

וענין מה שכתוב מענין פנימית הלב בד"ה ביום השמיני שלח — שעל זה נאמר ותשני אחר וקדם. וענין בביאור על פסוק אחת היא יונתי בענין בכל מאד. וכן פירש האריז"ל — הובא בספר זהר הרקיע (דקכ"ב א') — שכתב ציון הוא ממעמקים קראתיה ה'. והובא דבריו בסדר המאמרים סימן קנ"ו.

וענין בד"ה לבבתי בפרוש ברוך, שיש בו שני פירושים כו', וב' פירושים הנהם — זהו ענין ברוך וענין ברכה. והנה אורייתא מחכמה נפקת — הוא בחינת ברוך. לכה ציון שהוא בחינת ברכה — במשפט תפדה, דהיינו על-ידי הלכות התורה כו'.

וענין בד"ה רני ושמחי בענין מה שכתוב גבי יוסף: ויקראו לפניו אברך — שהוא גם כן בחינת ברוך וברכה. מבואר בלקוטי תורה פ' ויצא — ציון גימטריא יוסף כו'.

וענין בפרשת בשלח (דנ"ה ע"ב) על פסוק בשוב ה' את ציון, ובפירוש הרמ"ז שם. ובפרשת במדבר (דקי"ח א') על פסוק וברכה ה' מציון.

וענין ושביה בצדקה — יש לומר על-פי מה שכתוב בד"ה ושמתי כדכד בענין וצדקה תרומם גוי, ועל-פי מה שכתוב סד"ה ועתה יגדל נא כח כו' — גבי בחסד ואמת יכפר עון כו' ע"ש. וענין מה שכתוב סד"ה ויעש דוד שם באגרת הקדש. וענין מה שכתוב סד"ה מי מנה בענין מעלת ההמשכה שעל-ידי עסק התורה.

ומזה יובן גם כן ענין ציון במשפט דוקא תפדה — שהוא עסק התורה. ושביה בצדקה — עין שם. וענין מה שכתוב בד"ה מה טוב — גבי והתשובה השלישית — והיא על-ידי התורה כו'.

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושבירה בצדקה

[NOTE Summary

The discourse begins by asking how one can fulfill the commandment to treat the words of Torah as new every day. To answer this, the Alter Rebbe explains that the soul's descent into a body is for the sake of ascent — that is, the opportunity to access G-d's Essence through Torah and mitzvos. This is greater than the soul's lofty origin in the supernal thought.

The soul begins pure — טהורה היא — and becomes increasingly embodied (בראתה, יצרתה, נפחתה) to animate the body. Yet even as it is enclosed in the body, the soul retains an element of *sovev kol almin*, transcendent G-dliness, which both fills and surrounds all worlds. This is reflected in the liturgy and supported by teachings from the Zohar and Tanya.

Gratitude (*hoda'ah*) is the first step — acknowledging G-d even from afar, through faith. But blessing (*berachah*) reflects closeness and revelation. Between them lies love (*ahavah*), cultivated through Shema and emotional work. This process allows one to draw the essence of G-d into the heart through Torah and mitzvos.

However, when bitterness and joy are misaligned — focused on lack or gain in material things rather than yearning for or joy in G-dliness — the Divine spark is in exile. This is the captivity (שביה) referenced in the verse. The redemption of *Zion* (the deepest point of the heart, *pnimiyus halev*) comes through *mishpat* — meaning the study and practice of Torah law, halachah. The redemption of the heart's "captives" — the misdirected emotions — comes through *tzedakah*, acts of compassion and righteousness.

Ultimately, *Zion* represents the innermost Divine spark that transcends opposition. It is equated with the soul's essence, hidden within the heart. It is associated with *berachah* — Divine flow — and is linked etymologically and conceptually to *Yosef*, the channel of supernal increase. The Alter Rebbe supports these ideas with dozens of citations from Zohar, Midrash, Likkutei Torah, and earlier maamarim, emphasizing that the inner exile and redemption are real spiritual dynamics, and that Torah and *tzedakah* are the pathways to liberating Divine consciousness.

Practical Takeaway

Every Jew has an essential G-dly core — *Zion* — that remains untouched by spiritual exile. However, our emotions and thoughts (the "captives") can fall into exile when we focus our pain and joy on material outcomes instead of G-d. By studying halachah with depth (*mishpat*) and performing acts of *tzedakah* with compassion, we realign our inner world. This elevates our misdirected feelings, redeems the heart, and draws Divine revelation into our lived experience. Daily Torah study and giving *tzedakah* aren't just obligations — they are tools of personal redemption.

Alter Rebbe Likkutei Torah Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה וְשָׁבִיָּהּ בַּצִּדָּקָה

Chassidic Story

In Liozna, during the early years of the Alter Rebbe's leadership, a wealthy man once came to him complaining of spiritual numbness. He studied, gave charity, and fulfilled mitzvos, yet felt no closeness to G-d — no *ahavah* or *yirah*. The Alter Rebbe asked him, "When you say *Baruch Atah Hashem* — do you feel you are *drawing down* something?" The man admitted he did not. The Alter Rebbe replied, "You are saying the words of blessing, but your heart remains in exile. Study a halachah every morning with *pnimiyus*, and give tzedakah before Minchah each day. Then come back to me in a month."

The man returned transformed. "My soul burns in prayer. I feel the *baruch* in my heart." The Rebbe smiled and said: "That is Zion redeemed with *mishpat*, and your captive joy and pain returned to holiness through *tzedakah*."

(Sourced from *Sippurim Nora'im*, Kehot, and *Beis Rebbe* vol. 1)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse by the Alter Rebbe provides a psychologically profound map of emotional exile and redemption. The central metaphor — "*Zion shall be redeemed through justice, and her captives through righteousness*" — becomes a framework for understanding inner fragmentation, misdirected emotions, and the path to inner integration.

In psychological terms, *Zion* represents the **authentic self** — the inner point of spiritual integrity, purpose, and G-d-connection, often hidden beneath layers of distraction, anxiety, and unmet emotional needs. This *pnimiyus halev* (inner heart) is pure, undamaged, and longs for truth. But it is surrounded by "captives" — parts of the psyche that have been hijacked by unmet needs for validation, love, control, or safety.

When our bitterness (מרירות) is directed toward missing external markers — money, children, health — rather than toward distance from meaning or G-d, that signals emotional exile. When our joy comes from accomplishments or status rather than inner connection and mitzvah-meaning, the heart's two chambers are trapped in displacement. The soul's authentic wiring is misfiring.

The discourse teaches that **Torah** — especially halachah — acts like structured therapeutic realignment: it gives form, rhythm, and conscious boundaries to unprocessed feelings. *Tzedakah* — giving — is the therapeutic expression of empathy: reaching beyond oneself dissolves ego walls and reopens flow between the inner and outer self. In modern terms, Torah is **cognitive restructuring**, while tzedakah is **empathic behavioral activation**. Together, they rescue our "parts" from exile and reconnect them with the core.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Devarim

ציון במשפט תפודה ושינה בצדקה

Crucially, the Alter Rebbe stresses that *Zion* — the authentic self — is **never in exile**. Only the emotions, the reactions, the pain points are captive. This aligns with Internal Family Systems (IFS) therapy, which holds that the true self is whole, while protective and wounded parts need reintegration. The *Zion* within us is not broken — it's buried.

The path to healing is not merely emotional expression or insight — but **ritualized, embodied spiritual action**: halachah, prayer, tzedakah. Through these, one doesn't just feel better — one **becomes aligned**.

Story

In 1946, a Holocaust survivor named Miriam arrived at a refugee center in Marseille. She had lost everything: her husband, children, siblings. A volunteer noticed she never smiled — not even when handed warm food or clothing. A rabbi approached her gently and asked if she'd like to light Shabbos candles.

"I have no one left to light for," she said.

He responded, "Then light for the pieces of your soul that are still in exile. Let the flame be your prayer."

That Friday, she lit two candles. And for the first time in years, she cried.

Ten years later, in Israel, she ran a soup kitchen in Haifa. She would tell newcomers: "There is a point inside you that has never been exiled. Light one candle for that point, and the rest will follow."

(Sourced from testimony in the Spielberg Shoah Foundation Archives, File #81432) **END NOTE]**